

Lélekharc

Kopogó lábakra lett figyelmes a lány. A hangok vészesen közeledtek az ajtaja felé. Akkor megcsapta egy borzongató érzés: a félelem.

Az előző éjszakája a hideg kórteremben; nem volt a legkellemesebb dolog az életében. Az émelyítő fertőtlenítőszag és a szinte teljesen üres szoba volt az egyetlen társasága. Őt már ez sem érdekelte. Már csak meg akart gyógyulni.

Ekkor kinyílt az ajtó, és egy fénycsík szaladt végig a padlón.

- Hogyan érzed magad?- kérdezte egy pocakos doktor, aki egy nővér kíséretében lépett be az ajtón. - Ne félj, meg fogsz gyógyulni!

A borzongás nem hagyott alább, míg a doktor elmesélte a lánynak, hogy mi vár még rá.

A félelemből pedig pánik lett, amikor meghallotta, hogy még több kint kell kiállnia.

A doktor és a sajnálkozó néző nővér távozása után egyedül maradt a kétségével és a félelmeivel. Terelte gyorsan hömpölygő és kavargó gondolatait, hogy ne a másnapi borzalmakra gondoljon. Arca mosolygott, míg a lelke harcolt.

...

Újra az ismerős kopogás ütötte meg a fülét. Majd álmai tengerébe merült. Sötétségbe. Csillagtalan sötétségbe.

Családja és barátai vették körül, mikor felébredt az erőltetett álomból.

- Sikerült! - kiáltották lelkesedve a barátai. - Most már biztosan meg fogsz gyógyulni! Édesanyja magához ölelte, és a lány érezte, hogy mennyire aggódtak érte.

Már nem csak arca, de lelke is mosolygott. Ő már harcos volt. Egy győztes harcos.

Kustán Laura (12.a)

Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium

Zalaegerszeg